

tako premalo pod zemljo sejali. Z enim glasam tedaj sklenejo tretje leto deteljo prav globoko podorati, da bi ji pomladanski mraz in srez več škodovati ne mogla. Kar so mozej sklenili, so tudi zvesto storili in so deteljo z vsem vred 6 do 8 pavcov globoko podorali. Na to nastopi prav lepo vreme in vse druge žita so prav dobro pognale in dober in bogat pridelk obetale; le oves in detelja sta prav malo kalila, še desetina semena ne. Zdaj je našimu premalo podučnemu kmetu, ko je bilo že prepozno, v glavo prišlo, da so berž ko ne seme pregloboko sejali. Da bi to reč vendar enkrat dognal, gré semena iskat pod zemljo, in najde, da je vés ovés, kolikor ga je bilo, 3, in detelja čez 2 in več pavcov pod zemljo pognjila.

In tako so bili on in njegovi sosedje zopet prepričani, da so seme zavergli, in da tudi tretje leto ne bo kaj detelje kositi, in so brez zamude hiteli z družim semenam previditi se, in ga lih na to njivo vsejati in le zavleči.

Ta bart je detelja prav lepo kalila, zima in spomlad ste bile po zeljah kmetov, pa vendar je našiga kmetovavca detelja le majhna ostala, in po prvi košni je le komaj tu in tam kakšin šopek le eno ped visok pognal; na to vižo je on tretje leto prav malo klaje dobil, in ta bart iz tega vzroka, ker je deteljo na slabo, le za ovés pripravno pa že 6 let ne gnojeno njivo sejal, iz ktere se nikakor bogate detelje nadjati ni.

(Konec sledi.)

Gospodarske reči.

(Kako od prešičev dobre šetine dobiti). Šetine so kakor nektre rastljine; nar bolji so takrat kadar so godne (zrele). Prešič zgubi svoje šetine vsako leto enkrat in sicer sredi mesca rožnika (junia). Tačas so šetine nar dalji, nar bolj pružive, nar več vrednosti za rokodelstvo; za to naj se takrat pulijo prešičem, ki so leto stari ali tudi stareji. Ker so jim zimske šetine kakor človeku kožuh poleti nadležne in takrat tudi popolnoma godne, jih ne bolji, če se jim izpulijo, in se za tega voljo tudi ne branijo. Posebno dobre šetine imajo svinje za plême, ker so več let stare in zato tudi dalji in pruživi; tudi svinje po tem, da se jim šetine pulijo, bolj krotke postanejo. Živim prešičem pa se negodnih šetin puliti, je terpinčenje žival brez koristi. Na spomlad jim jih striči, ne veljá nič, ker take šetine so negodne in kratke. Šetine zakljanih in obarjenih prešičev pa tudi niso tako dobre, kjer obarica jim vzame pruživost (elastično moč).

(Dobra krava). Notranje dobre lastnosti se razodevajo tudi po znamenjih vunanjih. Mnogo živinorejcev je že popisovalo vunanjo podobo dobre molzne krave, menda je nihče ni boljši zaznamoval kakor sledeči obris: „če misliš da je debela, se motiš; rada je in si jedi ne zbera; obraza je dolziga, oči so krotke in žive, rogovi tanjki, vrat je lohák, rebra in persi široke, herbet je raven; pleča so polne, života je dolziga, križ je širok, lakotnice polne; rep je tanák; mlečne žile debele, posoda (vime) velika, pa mehka; koža je volna in tanjka.“

Za poduk in kratki čas.

Demoklesov meč — ali v strahu veselega užitka ni.

Neki prilizavec, po imenu Demokles, opomne enega dne v govoru Dionizievega bogastva, velike obil-

nosti v vsih rečéh, veličanstva v gospodstvu, krasote in lepote kraljevih postopij, ter pravi, da ga ni bilo od postanka sveta bolj srečnega človeka na zemlji od njega. „Ali bi ti“ — mu okrutnik velí — „ker te to moje življenje tako veselí, ga rad uživati in majo srečo poskusil?“ Demokles mu odgovorí, da bi. Kralj ga na to ukaže djati v zlato posteljo, pokrito s krasno odejo, pisano z vdelanim zlatom in z dragimi rečmi, ki jih je nar večí umetnost kdaj le izmisliti zamogla. Lesketale so se mizice peharne, okinčane s slikami izdelanimi iz zlata in srebra. Po tem pa zapové, da imajo zali dečki vedno pripravljene biti, na vsaki miglejmu streči, ki so dišave zmirej prižigali, naj bolj izbrane jedí na mizo nosili. Demokles se je sila srečnega čísal. Sred te priprave se na kraljevo povelje mu svitel britek (oster) meč na konjski las izpod stropa ravno nad glavo obesí. Ko je bil blaženec (srečnež) meč opazil, ni več gledal ne lepih mladenčev, ne umetno izdelanih zlatih in srebrenih podob; jedí mu niso nič kaj dišale, še rok si več položiti ni upal na mizo. Nazadnje kralja zaprosi, da naj mu oditi dovoli, ker več srečin biti neče. Tako je Dionizi bistro dokazal, da

Nikakor srečin ni,
U strahu kdor živi.

Kobe.

Nova naprava cesarskih vradnij v našem cesarstvu.

(Dalje.)

Pri novi vredbi cesarskih vradnij velí cesarski ukaz: da sodniške okrajne se imajo povsod vjemati z okrajnami političnih kantonskih in kresijskih vradnij. Sodnije perve stopnje imajo vselej v tistem kraji biti, kjer je politična vradnija enake verste; kje ima sedež mnogoverstnih vradnij biti, koliko vradnikov naj se izvoli v vsako vradnijo, kolikšno naj bo njih plačilo itd. naj nasvetujejo za to izvoljene komisije; — namest samostojnih šolskih oblastnij, naj se ustanovi eden ali dvoje oddelkov pri deželnem vladarstvu, v ktereга opravilstvo spadajo prihodnje vse šolske reči.

Deželno vladarstvo je v vsaki kronovini nar višji stopnja deželnega opravilstva; v opravilstvo njegovo spadajo vse politične, policijske, duhovske, šolske, kupčijske, obertnijske, kmetijske in gojzdnarske zadeve in večidel stavbinih opravkov.

Deželno vladarstvo obstoji iz cesarskega namestnika (deželnega poglavarja), njega namestnika, vladarstvih svetovavcov, sekretarjev in koncipistov, in družih delavnih vradnij; v manjših kronovinah, ki niso razdeljene v okrožja (kresije), je vladarstviní svetovavec namestnik poglavarja, nižji svetovavci se imenujejo deželni svetovavci.

Deželno poglavarstvo je podložno večidel ministerstvu notranjih oprav, pa tudi drugim ministerstvom po lastnosti svojih opravil. Deželni poglavar priséže Njih veličanstvu cesarju samemu; vse druge vradnike deželnega vladarstva pa vzame deželni poglavar v priségo.

Oblast deželnega poglavarja je velika, pa je tudi odgovoren za opravilstva svoje, za opravilstva deželnega vladarstva in temu podložnih vradnij.

Deželni poglavar gospodari v veliko rečéh samosvojno brez da bi zaslísal zbor deželnega vladarstva; mnoge reči pa se sklepajo tudi v zboru svetovavcov po večini glasov; vendar ima deželni poglavar tudi tú posebno oblast, po kateri zamore v sebi izročnem opravilstvu tudi tak sklep za veljavni izreči, ki ni večine glasov dosegel, ako ga za pravega spozna; v zadevah pa, ki spadajo v opravilstvo posvetovanega zbora, zamore sklep začasno ustaviti, ako se mu zdí, da je zoper postavo ali prid cesarske službe, ter ga preboži